

UNA CLARIANA AL SOTABOSC

Hi havia una vegada, quan els pobles eren petits i els boscos gegants, al bosc dels lledoners, un bosc bastant frondós però amb molta llum solar, hi va créixer una flor molt gran i molt bonica. Va anar passant el temps i un dia la flor es va obrir, i d'allà en va sortir una nena amb els ulls verds com l'heura. El Gran Savi Lledoner, l'arbre més vell del bosc, la va adoptar, i pels seus ulls la va anomenar Heura. Li va regalar un vestit de fulles, i unes sabatetes de fusta, però com que les sabates li eren incòmodes, sempre anava descalça.

Un dia d'estiu, l'Heura anava caminant pel bosc quan va veure un lledoner que estava malalt. Va pensar que havia de ser per algun paràsit i ho va deixar passar, però llavors en va veure uns quants que semblaven afectats per la mateixa malaltia. Va anar corrents a informar el Gran Savi Lledoner, i li va dir:

- Oh, Gran Savi Lledoner, alguns lledoners s'estan morint. -va expressar, mentre agafava aire després de la correguda.
- Ja ho sé, Heura i estic intentant solucionar-ho. -va dir el vell tronc -Però per fer-ho, m'agradaria que m'ajudessis: necessito uns ingredients per fer un conjur per poder curar els lledoners. Els ingredients que necessito són els següents: cendra del bosc cremat, aigua del bosc inundat i fulles del bosc arrencat a causa d'un remolí.
- Cap problema, jo i els meus amics t'ajudarem! Marxo ara mateix! -va dir l'Heura, que ràpidament va anar a parlar amb l'Anou, el seu amic esquiol. A l'Anou li va comentar que necessitava un company o companya, i aquest de seguida es va oferir per ajudar-la.

Després de recórrer uns cent quilòmetres, finalment van arribar al Bosc Cremat. Era un bosc sense fulles, un bosc sense vida ni habitants, i a mesura que anaven avançant, el paisatge era més trist, més negre. Arribats a un punt, es van parar i es van posar a recollir cendra d'aquell trist incendi que hi havia hagut. Llavors van girar cua i van tornar per on havien vingut, deixant una trista llàgrima enmig del silenci.

En arribar de nou al Bosc dels Lledoners, l'Heura va entregar la cendra al vell savi. Tot seguit va anar a buscar la seva amiga Riera, que era una llúdriga, per anar a cercar aigua del Bosc Inundat. La Riera li va dir que estava massa enfeinada cuidant les seves set cries recent nascudes. L'Heura, decepcionada, va anar cap al Bosc Inundat tota soleta, quan de sobte, la Branques, una cèrvol molt curiosa, la va aturar, i li va dir:

- He sentit la vostra conversa amb la Riera i crec que et puc ajudar.
- I com ho penses fer? -va preguntar l'Heura, sorpresa.
- Ja sé que soc una cèrvol i que no estic feta per viure a l'aigua, però soc una excel·lent nedadora. -va comentar-li l'animal. I sense dir res, van anar fent camí.

Al cap d'una caminada bastant llarga, van veure una mena de llac. Era l'aigua que havia quedat al bosc després de la inundació, i sense pensar-s'ho dues vegades, les dues amigues es van endinsar cap a l'aigua. Com que l'Heura no sabia nedar, la Branques es va oferir per portar-la damunt del seu llom. Després d'hores nedant sense rumb, van veure un tronc surant i van aprofitar per descansar-hi a sobre i recollir l'aigua demanada en un pot que els havia deixat el savi. En acabar el descans, van tornar cap al Bosc dels Lledoners amb el pot ple d'aigua.

Un cop allà van fer via i li van donar el pot al vell tronc. L'Heura es va acomiadar de la Branques i va posar rumb a la part més frondosa del bosc, allà on vivia la Lluna, una mussola molt i molt vella però amb moltes ganes de volar i ajudar. Li va explicar la situació i ella de seguida li va dir:

- I doncs què hi fas aquí parada? Hem d'afanyarnos i no perdre ni un minut!

I així va ser com les dues amigues van marxar.

Després de trenta minuts de xerrada, per fi van arribar al Bosc Arrencat. De sobte un gran remolí es va endur volant a l'Heura. Ràpidament, la Lluna va alçar el vol i amb la intenció de rescatar l'Heura, va entrar al remolí. Quan la tempesta de vent va amainar, les dues van caure exhaustes i molt marejades. Van córrer a agafar les fulles que necessitaven, abans que tornés el remolí, i **van tocar el dos** d'aquell bosc arrencat.

En arribar al Bosc dels Lledoners, l'Heura es va despedir de la Lluna, i tot corrents va anar a donar-li l'últim ingredient al Gran Savi. Com que ja tenien tot el que necessitaven per al conjur, el Gran Savi Lledoner va començar a preparar una poció, on xucaria la seva vareta. Un cop acabada la poció, hi va posar la vareta, la va treure i, ràpidament, es va posar a recitar l'encanteri, amb veu molt greu i profunda:

- O LLEDONERS SANUS ET NON MORIERIS SI NON EST TEMPUS!

Però res. Ho va tornar a intentar:

- O LLEDONERS SANUS ET NON MORIERIS SI NON EST TEMPUS!

Cap lledoner semblava curat. Tot desesperat, ho va intentar per últim cop:

- O LLEDONERS SANUS ET NON MORIERIS SI NON EST TEMPUS!

Res.

Al cap d'uns dies de reflexió, l'Heura en va treure una conclusió, que havien estat passant per alt durant tot aquest temps: la raó per la qual els lledoners estaven malalts no era pas un paràsit de la naturalesa, sinó que aquests majestuosos arbres estaven morint a causa de la contaminació, i del canvi climàtic. Així doncs, l'Heura va intentar conscienciar la gent del món, amb manifestacions i xerrades, perquè intentessin aturar aquella bogeria.

Passats uns anys de revolta, per fi els humans començaven a estimar i respectar la natura. Fins hi tot van inventar mètodes per no ferir-la: anar més amb bicicleta, reciclar, crear energies renovables, autobusos elèctrics... Tot això va ajudar a que els lledoners malalts es curessin.

I vet aquí un esquirol i un cabirol, que aquest mussol ja ha alçat el vol!

